

[Оповідання щопасника]

Що ж, мій ґрунтик божов волею
Варт був ринських зо п'ятсот, –
Та, притиснений недолею,
Сто-м позичив в банку от.
Позалатував прогалини, –
Не лишилось і гроша.
Рату дай, – та ба, підвалини
Погнили! Згибай душа!
«Ну, – гадаю, – зачекаємо
Ще до осені, – чень, чень
Зеренця деяк придбаємо,
Проженемо чорний день».
Та й то зразу так вказалося,
Що аж глянуть радощі!..
Та не дав бог! Як прилялося
З неба!.. Тучі та дощі!..
А наслідку як кинуло
Градом, – витовк все дотла:
Що в полях було – погинуло,
Та ще й бульба погнила.
Був комісар. Понотовано,
Що там град в кого побив;
Півподатку ми даровано, –
Но я й цента не платив.
Півподатку! А мені чим жить –
Не подумали пани!

А тут й банк за рати ще давить...
Хоть відразу гинь на пни!
Хтів я далі й спродати того
Поле, бо вже що робить?
Та бо ба, й за півціни ніхто
Не трафляється купить.
А тут ще наказує ми віт:
«Продавати ґрунт не смій!
Банк на нім записаний стоїт, –
Банк наперед заспокій».
«Га, – гадаю си, – кой так зайшло,
Що й неволя тут мя ссе,
То вже їй не стерплю, хоть би що, –
Най пропаде радше все!
Вже волю в арешті згинути
І розгнитися зовсім, –
Власний дім волю покинути,
Ніж арештом жити в нім!»
Тож я жінці, дітям і собі
Міхові пошив торби,
І вночі ми, мов злодії, всі
З свеї хати утекли.
Встид, неначе вартівник чуйний,
Все кричав до нас: «Верніт!»
Но розпука, наче лютий змий,
Все нас гнала в темний світ.
Жінка тюпала, ридаючи,

Я за руки вів дітей, –
В темну бездень поглядаючи,
Я мовчав, мов кам'яний.
В наймити дітей дорогою
Поміж люде-м розіпхав,
Ну, а сам сюди з небогою
У Борислав ся попхав.
Вна не довго тут й хитваніла,
Вмерла гнеть на другий рік...
І мене грижа стоканила,
Ледве ще-м ся підволік.
Знов мя лихо допиталося:
Жандарі загнали тут:
В те село – бодай запалося!
Де-м родивсь, цюпасом шлют...